

Núm. 17

Agost - Setembre 1985

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

París Reunion Band un concert memorable

JAZZ CLUB GRANOLLERS

50 ANIVERSARI 1935 - 1985

OCTUBRE

- Dia 14 Estrena del film **Cotton Club** de Francis Ford Coppola
Cinema Mundial - Sala 3
- Dia 18 **Imatges del Jazz** Exposició de Fotografies: Cornellas, Espauella i Ferrandis
a les 8 Museu Municipal de Granollers
- Dia 23 **Concert Ara, Jazz - 3**
Nit a les 10 per Carrie Smith acompanyada de: Buddy Tate (saxo tenor), Ellis Larkins (piano), Michael Gandry (contrabaix) i Oliver Jackson (bateria)
Auditori del Cercle Cultural de "la Caixa"
- Dia 25 **Sopar del Jazz**
Nit a les 10 amb motiu del Cinquantenari de la fundació del Jazz Club Granollers
Hotel Europa
- Dia 27 **Matinal de Jazz**
a les 12 amb "La Locomotora Negra"
migdia Casa de Cultura Sant Francesc
Fundació P. Maspons i Camarasa.
Preu entrada: 300 pessetes
Socis del Jazz Club, entrada gratuïta
- Dia 30 **Ràdio G**
Programa especial de "Jazz Club"

NOVEMBRE

- Dia 14 **Concert del Grup**
Nit a les 10 **Pegasus**
Auditori del Cercle Cultural de "la Caixa" dintre del Cicle "Ara Jazz - 3"

ATENCIÓ:

Dintre el mes de novembre, s'està gestionant l'actuació d'un important grup, nord-americà.

Dintre pocs dies s'anunciarà la data i el lloc d'aquest **CONCERT EXTRAORDINARI**

Amb el suport del

Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

i del Servei Municipal de Cultura
de l'Ajuntament de Granollers

París Reunion Band

Les obligades vacances d'estiu han estat el motiu del retard d'aquesta important nota informativa. Ara, al reemprendre el contacte amb els nostres lectors hem considerat que fóra imperdonable no haver deixat constància d'aquest esdeveniment musical a les pàgines de la nostra publicació.

En efecte, fou el divendres 26 de juliol que el Cercle Cultural de la Caixa posà fi al cicle "Ara, Jazz-3" amb la presentació al seu Auditori del grup **Paris Reunion Band**. Aquest si que fou un concert dels que perduren en la memòria de l'aficionat. I creiem que dir això és dir molt, car els seguidors dels Cicles "Ara, Jazz-1-2 i 3" sempre hem estat d'enhorabona donada l'alta qualitat de grups i solistes que hi han desfilat al llarg d'aquests tres anys. Els nostres aficionats se n'han gaudit i potser és hora de felicitar als organitzadors del Cercle Cultural de la Caixa per haver distingit la nostra ciutat amb aquestes manifestacions de tan gran nivell cultural i que han fet reviscolar l'interès per la música de jazz a casa nostra.

Aquest concert del **Paris Reunion Band** n'ha estat el digne colofó de tota una sèrie de grans encerts i, segons sembla, la cosa tindrà continuïtat en el pròxim curs. Ho esperem amb candeleteres.

Com hem dit abans, creiem que aquest ha estat, potser, el millor de tots els concerts d'ençà del seu inici, per l'alta qualitat dels intèrprets, i també per la solidesa de la seva organització com a grup. Extraordinari.

Que recordem, mai a Granollers havíem tingut ocasió de sentir una formació d'aquestes característiques en que cada un dels intèrprets tinguessin tanta personalitat creativa.

París, la ciutat cultural per excel·lència, ha estat centre preferit de les activitats jazzístiques dels millors músics nordamericans vinguts a Europa. Això, des dels primers moments, d'ençà dels anys vint. Els grans músics de jazz, tard o d'hora, han vingut al vell continent a trobar-hi la revàlida del seu art, on hi han consolidat llur fama internacional. I concretament, ha estat París el trampolí d'aquesta fama. Per això trobem encertat el títol d'aquesta formació que fa honor a la ciutat que sempre els acollí sense cap mena de recel ni a-priorismes racials excoients.

Tots els components dels **Paris Reunion Band** han passat temporades treballant a París. Alguns, amb sojorns esporàdics i d'altres amb llargues es-

tades. Ara s'han ajuntat sota aquest nom tot honorant la ciutat que els acollí, per extensió a l'Europa de la cultura. Ara hem tingut el plaer i la sort de tenir-los a casa nostra. En resum: una autèntica i inesperada sorpresa.

Ens resulta difícil d'establir cap mena de preferència per cap d'ells. Tots; absolutament tots, són mereixedors de la nostra estima i brillaren amb llum pròpia a tot el llarg de la vetllada.

Diguem que, estèticament, es mouen en el concepte del **hard-bop** d'audàcies progressistes amb evocacions intencionades dins la millor tradició del jazz de tots els temps. No hem de parlar, ni fa falta, d'això tant suat i fàcil referent a la tècnica i al swing. Ens fa vergonya, car ja es dóna per entès i ho corroboraren suficientment. Cada un d'ells és un compendi d'aquestes virtuts en grau superlatiu.

Amb la base d'uns arranjaments perfectes i incisius la màquina funciona de meravella. Damunt d'aquesta estructura formal, ara l'un, ara l'altre, els solistes s'hi mouen amb tota llibertat esperonats pel fons rítmics en **riff** i una harmonització densa i estimulante. És a dir; no donen mai l'impressió d'una reunió improvisada, sinó que tot respon a un criteri preestablert perfectament volgut i pensat per tal d'aconseguir un resultat sòlid, compacte...talment una autèntica orquestra,

El nombrós públic que omplenava l'Auditori s'ho passà bé i el **climax** anà in **crescendo** fins arribar a la fi enmig dels aplaudiments i l'entusiasme general.

Com molt bé diu Miquel Jurado al programa de mà, "la **Paris Reunion Band**" es presenta a si mateixa amb el sol esment dels seus components. Qualsevol qualificatiu seria, en aquest cas, de mal gust. Deixem que la música parli i cerqui per si mateixa els superlatius". Molt bé; el demés serà fer literatura en va i fer voleiar coloms perquè si. Deixem-ho.

Això si; en honor als herois d'aquesta vetllada i, per acabar, volem fer-hi constar llurs noms i donar-los les gràcies: Dizzy Reece, trompeta; Johnny Griffin saxo tenor; Nathan Davis, saxos i flauta; Slide Hampton, trombó; Kenny Drew, pianista; Jimmy Woode, baix; i Billy Brooks, bateria.

Ara és qüestió d'esperar el nou curs "Ara, Jazz-4" a l'expectativa de trobar-nos amb agradables sorpreses com aquesta que acabem de comentar. Veurem...

Amador Garrell i Soto

Sitjes
la **PUBLICITAT**
ben entesa...

AVDA. SANT ESTEVE, 3 - B - T. 870 65 33 - GRANOLLERS

**GRÀFIQUES
GARRELL 2**

*més de 100 anys
que fem impressos*

Josep Umbert, 24 - Tel. 870 06 51
Indústria, 39 - Tel. 870 12 89 Granollers

El Festival de Niza 1985

Con mucho, en mi modesta opinión, el festival de Niza es el más interesante y más agradable de todos los festivales de jazz veraniegos que abundan como hongos desde hace bastantes años.

Para los lectores que no lo sepan, diré que el festival se desarrolla en los jardines de Cimiez, en las alturas de la ciudad. Hay tres "podiums", el "Arena Stage" situado a la entrada de los jardines, en las ruinas de un teatro romano, el "Dance Stage" situado en el centro, llamado así, porque en los principios de este festival, se pretendía que la gente pudiera bailar, lo cual casi no se ha hecho nunca y por fin el "Garden Stage" en el fondo de los jardines, con frondosos árboles y mucha hierba.

Esos conciertos empiezan a las cinco de la tarde, se desarrollan al mismo tiempo en los tres "podiums" y cada "set" dura una hora aproximadamente, lo cual quiere decir que tienen lugar más o menos de 18 a 20 "sets" cada día. Actúan grupos organizados y además algunos solistas sirven de "peones" y van tocando con varios grupos a lo largo del festival. Varios conjuntos van re-

pitando actuaciones durante el festival, desplazándose a veces a otros festivales, como los de Londres, Nimes, Montreux o La Haya que se desarrollan al mismo tiempo que el de Niza.

Dentro del recinto de los jardines existe un restaurante al aire libre al estilo criollo, eficazmente dirigido por la esposa de George Wein, Joyce, en el cual se pueden degustar especialidades tipo "New Orleans". Además hay una infinidad de puestos donde se pueden adquirir bocadillos y bebidas. Añadamos puestos de venta de discos, t-shirts, posters, fotografías de jazz, revistas, etc.

El Festival de Niza fué fundado en 1948 por Hugues Panassié quién lo organizó de un modo casi milagroso en este tiempo de penurias. Después de una sola edición bajo la batuta del célebre crítico, fué reemprendido a inicios de los 70 por el conocido pianista y empresario George Wein, con la colaboración de su fiel colaboradora Simone Ginibre, alma de la organización.

Ya dados todos los detalles, preliminares, pasará a describir lo que he podido ver y escuchar

entre el 10 y el 18 de Julio. El festival terminaba el 20 de Julio pero motivos ineludibles me obligaron a marcharme de Niza el día 19. He de añadir también que, no poseyendo el don de ubicuidad, no pude asistir a todos los "sets" y por lo tanto he tenido que seleccionar guiado por mis gustos o por la curiosidad.

Miércoles 10.- Art Hodes es un pianista blanco de viejo estilo que toca agradablemente, sin ser genial.

John Bunch es otro pianista blanco veterano, acompañado por el joven bajo canadiense Steve Wallace, por el excelente batería Jake Hanna y teniendo al saxo Al Cohn de "guest", nos dió un jazz de tipo "middle" muy digestible.

El grupo de Woody Herman, con el jefe al clarinete, Al Cohn al saxo tenor, Buddy Tate idem, Sweets Edison a la trompeta, John Bunch al piano, Steve Wallace al bajo y Jake Hanna a la batería es excelente si exceptuamos a Woody que está en franca decadencia. Se destacaron muy particularmente Sweets y Buddy. Jake Hanna es realmente muy bueno.

La gran sorpresa del festival fué el grupo de George Wein, con Scott Hamilton al saxo tenor, Norris Turney al saxo alto, Warren Vaché a la corneta, Slam Stewart al bajo, Oliver Jackson a la batería y naturalmente George Wein al piano. Warren Vaché brilló a gran altura y seguramente este joven trompeta dará mucho que hablar en años venideros. Los demás miembros del grupo fueron todos excelentes. Al oír a George Wein, pensamos que debería consagrarse más a su instrumento y menos a sus actividades de empresario ya que en varias ocasiones nos dió unos solos de excelente factura.

Fats Domino, tan orondo como siempre, tiene ahora un buen grupo, muy bien dirigido por el excelente trompeta Freddie Bartholomew. Fats cantó sus éxitos habituales: "Blue Heaven", "Shake, Rattle and Roll", "Kansas City here I come", etc, interpretó un excelente "After Hours" y tuvo grandes colaboradores en el saxo y trompeta Hardesty, el guitarrista Varleton McWilliams y naturalmente a Freddie Bartholomew en sus dos facetas de trompeta y cantante. Un set realmente gratificante.

Jueves 11.- Otra vez sets con el grupo de Woody Herman y de George Wein, ambos en forma superior a la del día anterior. Anotaré un soberbio "East of the Sun" de Buddy Tate, un "chase" entre Buddy y Al Cohn en "Woodchoppers Ball".

Warren Vaché

un magnífico "I've found a new baby" con Wein tocando "stride" y un no menos excelente "The Mooche" con Norris Turney al clarinete y Warren Vaché a la corneta.

La gran atracción de esta noche fué la actuación de la orquesta de Count Basie bajo la dirección del trompeta Thad Jones. Admirablemente cohesionado, tocando con un swing y una precisión fabulosos, este conjunto dará que hablar si sigue así. Interpretó unos magníficos arreglos de Ernie Wilkins y de Neal Hefti (Lil Darlin). Faltan solamente dos cosas: el maestro al piano y los solistas prestigiosos de antaño. Sin embargo Eric Dixon y Danny Turner a los saxos, Johnny Coles a la trompeta fueron muy eficaces.

Otra sorpresa, esta vez muy divertida, fué la actuación de Dizzy Gillespie en compañía del trío del pianista francés Georges Arvanitas. Se unió al grupo el saxo James Moody, viejo compañero de Dizzy. Dizzy durante todo el festival tocó con ganas y swing y se olvidó de sus payasadas pero bruscamente se dió cuenta de la presencia, entre el público del cantante Joe Williams y de la estrella de la TV americana Bill Cosby. Los hizo subir a los dos al escenario y entonces entre los

dos cantantes, Dizzy y Moody se desarrolló un "combate" de scat inerrarrable. Los aplausos fueron delirantes.

Viernes 12.- Panama Francis y sus Savoy Sultans siempre en forma y muy agradables. Tocaron una selección de temas ellingtonianos como "Take the A Train", etc y varios standards de la época gloriosa del Savoy.

Escuché un rato al grupo de estudiantes de la "High School for the Performing and visual arts". Tocaron bien, son buenos lectores pero todavía muy jóvenes. Otro rato con el grupo "bop-furioso" de Jackie McLean un poco demasiado furiosos para mí y otro rato con el abuelo Benny Waters tocando con el trio de Georges Arvanitas. Benny es la única persona viva que pueda vanagloriarse de haber tocado con King Oliver. A sus 83 años está todavía muy recio aunque no tenga mucha imaginación.

Con el trio del pianista antillano Michel Sardaby (mi amigo el excelente Alvin Queen a la batería, con quien me insulto cordialmente cada vez que nos vemos) Clark Terry y Harold Ashby. Los dos en plena forma. El apoyo de Alvin es muy eficaz.

Sábado 13.- Un set soberbio con Clark Terry y

Clark Terry

Harold Ashby acompañados por John Bunch Steve Wallace y Jake Hanna. Un blues de gran cosecha cantado por Clark, un buen "Mood In digo".

Repetición del grupo de Woody Herman, de Panama y de la orquesta de Count Basie, esta vez con una larga intervención del cantante Joe Williams, el afectado "diseur" como lo llamaba nuestra llorada amiga Francine Charvolin.

Domingo 14.- El momento cumbre de este día fué el homenaje a Ellington interpretado por George Wein, Clark Terry, Harold Ashby, Norris Turney, Slam Stewart y Oliver Jackson. "Take the A Train", "Mood Indigo", "Perdido" marcaron un set absolutamente glorioso.

Por primera vez aparece el grupo de B.B. King. Todos parecen agotados y B.B. no tiene buen aspecto. El grupo es más reducido que en años anteriores con Joseph Carrier al piano y al órgano, Russell Jackson a la guitarra, Leon Warren, idem, Edgar Synigal al saxo, Tony Coleman a la batería y nuestro viejo amigo James "Buddy" Bolden a la trompeta.

Lunes 15.- El conjunto inglés "Pizza Express All Star Band" tiene unos buenos solistas como el saxo tenor Danny Moss, el trompeta Collin Smith y el pianista Brian Lemon. Es una música muy agradable.

El trompeta Jimmy Owens y el saxo James Moody acompañados por el trio de Sardaby nos ofrecen un bop templado sin estridencias. Son dos buenos solistas.

Repetición de George Wein y su grupo. Siempre muy buenos.

La gran "vedette" de esta noche es Miles Davis. En el "Garden" se amontona un gran número de público. Miles sigue en la misma tónica a caballo entre el jazz, el pop, el rock, el "fusión", etc. En algunos momentos tiene unas intervenciones fulgurantes a la trompeta pero cuando aporrea un sintetizador, es francamente aburrido. John Scofield brilla a la guitarra.

Martes 16.- Una gran decepción: El show de Johnny Otis. Cantantes y músicos viejos y/o cansados, sin inspiración.

Los grupos de Fats Domino y George Wein siempre en el candelero. Anoto un excelente "Just you, just me" de Scott Hamilton.

Miércoles 17.- El "Steckar Tubapack" es un conjunto extraño compuesto por varios tubas acompañados por un pianista y un batería. Un poco sorprendente al principio, se vuelve muy aburrido

al cabo de un rato.

B.B. King y sus huestes, repuestos de su fatiga debida a unos viajes agotadores, se muestran en una forma espléndida. B.B. canta como nunca y sus solos de guitarra son repletos de swing.

"The Dirty Dozen Brass Band from New Orleans" es otro extraño grupo que intenta recrear las bandas callejeras de New Orleans. Tocan sin swing de un modo pesado con un repertorio muy heteroclitico.

Miles Davis repite el éxito del lunes. "Garden" lleno a rebosar, mismo tipo de música.

Jueves 18.- Claude Tissandier es un joven músico francés al frente de un sexteto que recrea la música del pequeño conjunto de John Kirby de los años treinta. Es un simpático, bien realizado pero no es más que una copia.

Siempre volvemos a oír a George Wein y su grupo, sin cansarnos. Un "Deed I do", un "All the things you are", un "Al of Me", un "Rosetta", todo estupendo. Gracias George por este conjunto maravilloso.

B.B. King sigue triunfando. Es realmente uno de los grandes del blues de hoy. Su voz y su guitarra "Lucille" no tienen rival.

Los días 19 y 20 vieron únicamente como novedades al trompeta Jimmy McPartland y a Tete Montoliu con George Coleman al saxo. No puedo

hablar de sus actuaciones ya que me había marchado ya.

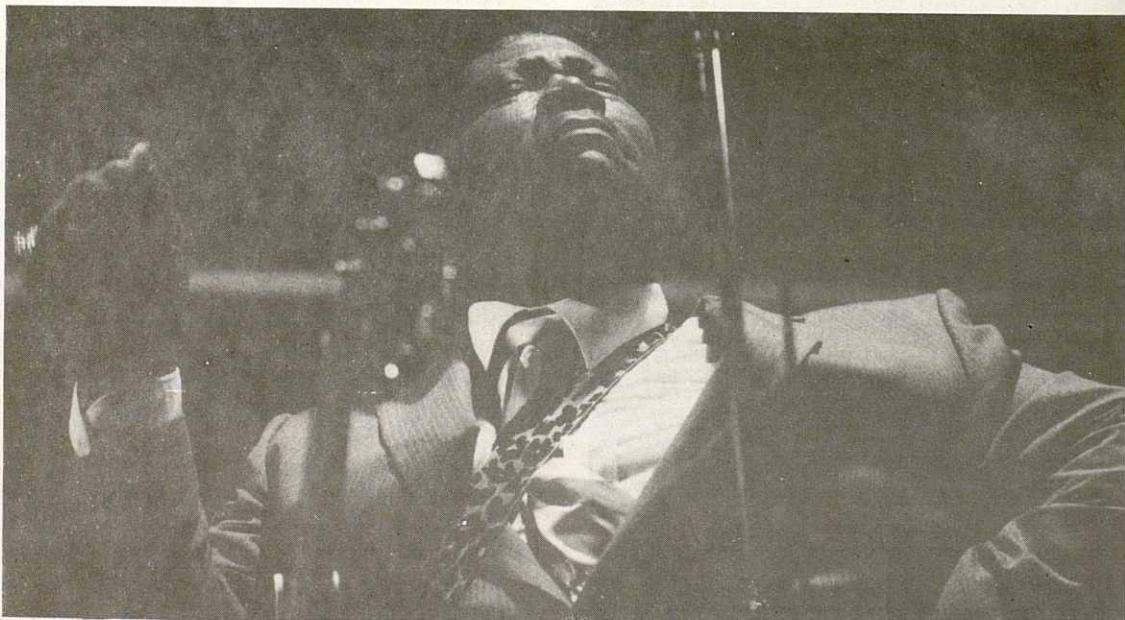
En los días anteriores actuaron también y no pude oírlos: la vocalista francesa Elisabeth Caumont (muy guapa por cierto), el grupo brasileño Airto & Flora Band, Steps Ahead, Working Week, el quinteto de Jon Faddis, Bob James, Shorty Rogers, la pianista inglesa Marian McPartland, Lee Ritenour, el guitarrista gitano Birelli Lagrene y algunos grupos franceses.

En el Hotel Bay Regency donde se alojaban los músicos actuaba cada noche el grupo del buen saxofonista francés André Villeger con el orondo "Moustache" a la batería y al cual se unían de vez en cuando algún músico norteamericano.

En fin ha sido un festival muy entretenido con cuatro grandes atracciones: George Wein y su grupo, B.B. King, Fats Domino y la orquesta de Count Basie. Añadamos el "scatting" de Dizzy y sus amigos y el homenaje a Ellington capitaneado por George Wein.

Para terminar este largo recorrido no me queda más que dar las gracias por sus atenciones y amistad a Joyce y George Wein, a Simone Ginibre y sus colaboradores: Jean-Pierre Vignola, Irène, Brigitte Charvolin que hicieron entre todos que nuestra estancia fuera aún más agradable de lo previsto.

Alfredo Papo

B. B. King

Paul Gonsalves

Neix el 12 de juliol de 1920 a Boston, Massachusetts.

Ja a la seva infantesa i adolescència sent la crida de la música i a l'edat de setze anys, és a dir, en el 1936 començà a tocar la guitarra. Però sembla que no el satisfà del tot i allà els anys quaranta treballa amb l'orquestra de Sabby Lewis, bufant a través del saxo tenor.

Després, vindrien temps difícils, per els enfrontaments bèl·lics de la segona guerra mundial, que el tingué des del 1942, fins al 1945, "en paro". Però un any després, el 1946 entraria a formar part de l'orquestra de "Count" Basie, i posteriorment tres anys més tard, a la de "Dizzy" Gillespie, per un espai de temps, d'un any.

És el 1950, quan deixa John Birks Gillespie, "Dizzy", per entrar a l'orquestra que pràcticament no deixarà mai mentre visqui, la gran oportunitat d'aquells temps, l'orquestra del gegantí "Duc", Edward Kennedy Ellington.

I la cosa va anar com "anell al dit" ja que el Duc cercava un bon saxo tenor que fos capaç d'omplir el gros forat deixat per Benjamin Francis Webster, la gran llengueta de Kansas City.

Paul, que era considerat, un fidel deixeble de "Frog" Webster, va deixar parat al Duc per la seva facilitat en tocar l'estil de "Ben", però val a dir-ho també, que els solos els tenia apresos de memòria. De tota manera, Ellington i "Cia", van pensar que havien trobat la rajola que mancava en aquell mosaic colorista.

Però, Gonsalves, com és obvi, no volia dedicar-se única i exclusivament a imitar, amb el que poc a poc, Ellington va donar-li confiança per interpretar els seus propis solos. La inspiració li venia donada més que res per Hawkins i Webster, és a dir, frases llargues i àmplies, i tendències d'improvització rapsòdica.

Podríem dir que Paul es trobava igual de bé, tocant una bona balada, podent presumir de la seva inexhaurible inventiva harmònica, com en els temes més ràpids en els quals donava proves de la seva solidesa i movilitat.

A destacar, té nombrosos temes, però els més importants podem dir que hi ha un "Body and

Soul" meravellós, amb un immaculat solo, en l'àlbum "d'Impuls-1963", anomenat "Tell in the way it is"; un "Diminuendo and Crescendo in Blue", gravat en directe a Newport amb el Duc i orquestra, el 1956, apareixen en tot el concert 128 "chorus" de Gonsalves; un "Nellwtone" gravat per Deram, allà el 1970, prodigiós, i tants i tants d'altres èxits importants.

Per últim, en el que més sobresurt, de tota la seva discografia, és un àlbum gravat per Catalyst el 1968, anomenat, "The Buenos Aires Session", amb la inclusió d'alguns instrumentistes argentins més l'adició del trompeta, Willie Cook.

També, fem menció especial de les seves altres gravacions amb músics de la vàlua de Clark Terry, Ray Nance, Nat Adderley, Harold Ashby i Ray Nance, conjuntament, etc.

Dissortadament, Paul Gonsalves mort a Londres el 14 de maig del 1974, poc abans de complir el seu 54 aniversari, però deixant-nos el testament de la seva obra, que fou realment pletòrica de bones interpretacions, i amb un bon i gran record de tots els aficionats al Jazz amb MAJUSCULES.

Jaume Sararols

Pere Casadevall i Roca

Pere Casadevall i Roca era l'home discret, efectiu i quasi bé imprescindible, del Jazz al nostre país. La seva bonhomia i discreció, no estaven renyides amb la seva efectivitat.

Interessat des de sempre per la Cultura, fou un dels eterns homes amb qui s'havia de comptar i s'hi podia comptar amb tot el que es referís a les activitats del Jazz.

Als anys 30 estigué a primera fila quan l'activitat del Jazz arribà a Europa i mai no va deixar aquest lloc de privilegi.

Fou President del Hot Club de Barcelona, i com a tal aportà tot el seu entusiasme i dedicació perquè el primer Club de Jazz d'Espanya tingués el lloc i la ressonància que com a tal li corresponia.

Són d'aquella època —abans del 1936— els primers concerts de Jazz que es varen donar a Barcelona. Vingueren el Quintet del Hot Club de França i Benny Carter.

Cap a finals dels 40 és quan es produí l'arribada massiva de conjunts i solistes negres nordamericans que actuaren a Barcelona. El Hot Club i en Pere Casadevall hi tenien molt a veure.

Vingueren el pianista Willie "The Lion" Smith, el clarinetista Milton "Mezz" Mezzrow amb Lee Collins, Zutty Singleton, Guy Laffite...

Més tard, Armstrong, Hampton, Guillespie, Ellington, Basie i tota una llista que està en el record de l'aficionat al Jazz.

Era posseïdor d'una discoteca extensa. Per ser més exacte, extensíssima. Amb autèntiques peces de museu. Selecta.

Les seves activitats no quedaren reduïdes a la música. També estava interessat pel cinema, i si bé en cap de les activitats no en fou actor, sí que en fou promotor. Es podia comptar —i es comptava— amb ell.

Mai no es deixà dominar per la vanitat ni per la supèrbia. Mai féu ostentació ni del seu càrrec ni del seu mecenatge.

Moltes, moltes vegades, hem parlat amb el nostre President, en Manuel Estrada, dels contactes i l'ajuda rebuda d'en Pere Casadevall quan es va constituir el JAZZ CLUB GRANOLLERS l'any 1935.

I jo personalment, el recordo discret, assequible, humà, quan havia coincidit amb ell i tantes vegades com ens vàrem relacionar.

Sabia, per comentaris d'amics comuns, que havia tingut seriosos contratemps. Fins i tot, va haver de col·laborar situat a l'ombra. Mai, dels seus llavis, vaig sentir-hi frases de despit. Potser s'intuïa una mica de decepció, d'amargor. Però la seva actitud i actuació eren positives. Mirava endavant amb il·lusió, amb optimisme. Bona prova en són, les seves col·laboracions en el Hot Club, el Foment de les Arts Decoratives i Club 49.

En Pere Casadevall i Roca ens ha deixat. Víctima d'un càncer, ha mort aquest setembre.

Hem perdut un gran home i un bon amic.

Es de llei testimoniar, deixar constància del pas d'en Pere Casadevall i Roca per aquest món, on ha deixat un meravellós record, molts amics, i una tasca ben feta.

Pere Crusellas i Solsona

Noticiari

UN NOU LLIBRE DE JAZZ

A primers de novembre sortirà, del nostre col·laborador Alfredo Papo, el llibre "EL JAZZ A CATALUNYA" editat per Edicions 62.

En el proper número donarem més informació.

RÀDIO - G

102,30 MHz - "JAZZ CLUB"

CADA DIMECRES
DE 9 a 10 DEL VESPRE

ANATOMIA DE LA MÚSICA DE JAZZ

Capítol XIX i últim. "EL JAZZ. CONCLUSIÓ"

Quan les grans orquestres com la de Duke Ellington havien arribat arreu del Món, dins els anys 40-50, amb una qualitat interpretativa mai més igualada; quan l'orquestra de Louis Armstrong amb plenes facultats físiques adquiria el màxim de la seva força, després de la sèrie ja llavors insubstituïble dels "Hot Five" i "Hot Seven" entre 1928 a 1930; quan l'inolvidable Fats Waller va transformar l'estructura del concepte armònic amb el piano i tenia d'influenciar a tots els grans pianistes de jazz que vindrien després fins el dia d'avui; quan la guitarra de jazz havia passat per les mans de Django Reinhardt (cas únic a la història del jazz d'un músic europeu, i no pas negre) que transformà les possibilitats d'aquest instrument; quan el blues havia conquerit l'asfalt, quan en definitiva el Jazz estava en el seu punt més alt pel seu equilibri interpretatiu, de creació, de grans mestres del jazz en plenes facultats, aparèixen a partir dels anys 40, nous moviments que s'enduen el jazz a nous camins en els que cada vegada hi ha més intrusions, i menys "hot" i menys "swing" i menys jazz en definitiva.

La tècnica d'interpretació devora ja als músics dedicats a aquesta música, siguin blancs o negres. Els blancs van a l'escola de música i amb una preparació superior als negres autòctons, dominen els instruments de tal manera que cada vegada en una interpretació si posa més quantitat de notes, i menys quantitat d'idees, menys quantitat jazz en definitiva.

El menyspreu d'aquests nous músics arribats seguirà fins el dia d'avui. La preocupació per fer coses noves "originals" que sonin diferent, destrueix el jazz a poc a poc. Tothom vol triomfar, blancs i negres, posen innovacions, inventant noms de coses que totes juntes no aporten res al jazz, o si més no unes tendències noves de moviments musicals que es cremen en quatre dies.

Tot això s'hagués pogut evitar si el Jazz, per exemple en compte de néixer als Estats Units d'Amèrica, hagués nascut a Europa. Però els Estats Units no són sinó un producte de les invasions de mercenaris, aventurers, gent d'arreu del Món que anaven amb els vaixells de vela a fer-se "rics" al nou Món, i aquest concepte es manté encara avui dia. Els països amb profundi-

tat cultural mantenen les seves qualitats creatives a través dels segles si és necessari, com per exemple l'Òpera. Però els americans del U.S.A. no han sapigut mai valorar la seva pròpia història, i molt menys si aquesta té de construir-se valorant els negres vinguts a poblar el país com esclaus.

Els U.S.A. no tenen història, i com a tal la compren, com varen fer amb l'església romànica de Sant Miquel de Cuxà, que la compraren sencera i la traslladaren a Amèrica. Però mai han creat unes escoles de Jazz importants arreu del seu territori, aprofitant la importància dels seus grans mestres, amb fortes subvencions culturals, econòmiques, etc. I, malgrat que el Jazz avui és de domini mundial, i que es troben músics de jazz per tot arreu, s'ha perdut amb l'últim gran "monstre" que morí ara fa poc: Count Basie, tota dinastia de gran qualitat interpretativa, és a dir el que podríem dir-ne el veritable jazz, el més equilibrat, el que sense ser dominat per una tècnica devoradora, permet a l'interpret de fer tot el que ell vol i com vol.

Tal vegada les generacions venideres tindran de valorar el veritable jazz tal com es mereix, i que nosaltres no ho hem sapigut fer.

Jordi Vall Escriu

Publicació
Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas.

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell

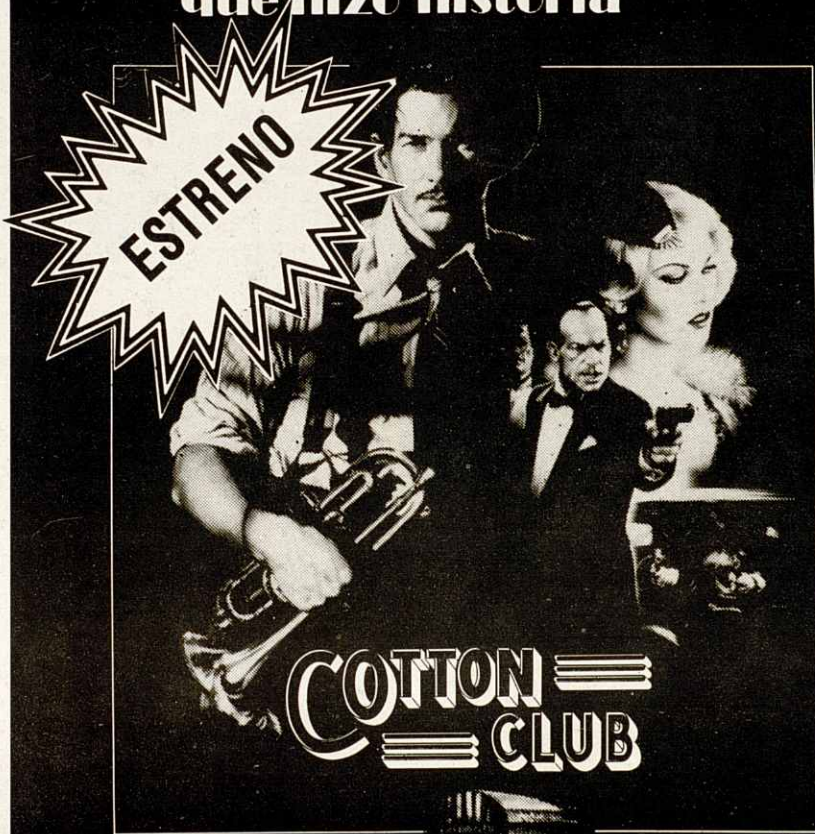
Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricoma, 72 - Tel. 870 06 99

CINE MUNDIAL SALA 3

El estilo de una época
que hizo historia

ROBERT EVANS presenta
RICHARD GERE

GREGORY HIMES DIANE LANE IMITATE MCKEE THE COTTON CLUB
 BOB HOSKINS JAMES REMAR NICOLAS CAGE ALLEN GARFIELD FRED GWYNNE
 JOHN BARRY STEPHEN GOLDBLATT BSC MILLENA CANONERO RICHARD STYLBERT BARRY MALKIN MILTON FORMAN
 SYLVIO TABET FRED ROOS DISON LOVELL BARBARIE M. OSBORNE JOSEPH CUSUMANO WILLIAM KENNEDY FRANCIS COPPOLA
 MARIO PUZO WILLIAM KENNEDY FRANCIS COPPOLA ROBERT EVANS
 ZOETROPE STUDIOS

COLORESTEREO PALMAYSON Technicolor
 DOLBY DIGITAL
 DOLBY DIGITAL
 DOLBY DIGITAL